

KUMMA

NÄYTESIVUT

Tom Percival

LOITSUVARAS

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

Jaakko käveli Sysimetsän halki lemmikkikana Alma kainalossaan. Hän veti raitista ulkoilmaa syvälle keuhkoihinsa. Se tuoksui kirpeältä ja kiehtovalta. Hän oli varma, että tästä tulisi hyvä päivä.

Hän suuntasi kulkunsa kohti pientä puutaloa, jonka ympärillä oli siisti lauta-aita. Puutarhassa oli suihkulähde, joka oli niin ikään tehty puusta, mutta veden sijaan siitä ryöppysi sahanpurua korkealle ilmaan.

”**Mitääh!**” kaakatti Alma.

”Ei hätää, Alma, se on vain sahanpurua”, Jaakko vastasi. Hän ei ollut yllättynyt siitä, että hänen kanansa oli juuri puhunut hänelle. Olihan Alma loppujen lopuksi taikakana. Ikävä kyllä se osasi sanoa ainoastaan ”mitä”, minkä vuoksi suurin osa heidän keskusteluistaan oli melko yksipuolisia.

Jaakko pyyhki jalkansa puiseen kynnysmattoon ja koputti oveen.

Sisältä kuului raskaiden askelten töminää. Ovi heilahti

narahtaen auki, ja voimakas puuntuoksu täytti ilman.

Oviaukossa seisoi isokokoinen mies, joka oli yltä

päältä puulastujen peitossa ja piteli kädessä epämääräisen muotoista puukuppia.

”No, kukas se siinä on!” mies huudahti hymyillen. ”Käy peremmälle, Jaakko! Hilikka ja muut ovat takapihalla.”

Hän ohjasi Jaakon sisälle taloon, jossa kaikki pinnat ja totta puhuen kaikki mahdollinen oli tehty puusta... kokolattiamattoa ja verhoja myöten.

”Mitä sinulle kuuluu, Jaakko?” Hilkan isä kysyi.

”Hyvää, kiitos”, Jaakko vastasi kohteliaasti. ”Entä itsellesi?”

”Jaa, hyvää vain, Jaakko, oikein hyvää!” Hilkan isä huudahti. ”Itse asiassa olen tehnyt juuri merkittävän keksinnön!”

”Keksinnön?” Jaakko sanoi.

”Olen kehittänyt puusukat!” Hilkan isä vastasi.

”Tarkoitat varmaan villasukkia?” Jaakko varmisti.

”Villasukkia?” Hilkan isä toisti aivan kuin se olisi naurettavinta, mitä hän oli koskaan kuullut. ”Olen puuseppä, Jaakko, en mikään villaseppä!”

”Öh, niin tietysti...” Jaakko sanoi.

”Haluatko kokeilla näitä?” Hilkan isä

kysyi ja näytti kahta erittäin jämerää, erittäin puisen näköistä sukkaa.

”Tuota noin, en juuri nyt”, Jaakko vastasi. ”Minun on paras mennä juttelemaan Hilkan kanssa. Kiitos kuitenkin tarjouksesta.”

Jaakko juoksi talon läpi ja ulos puutarhaan. Puumaja häämötti korkealla hänen yläpuolellaan. Hilkan isä oli veistänyt sen yhdestä jättimäisestä puunrungosta.

Jaakko kapusi sisään oleskelutilaan, missä kaikki hänen ystävänsä olivat istumassa.

”Huomenta!” Jaakko tervehti.

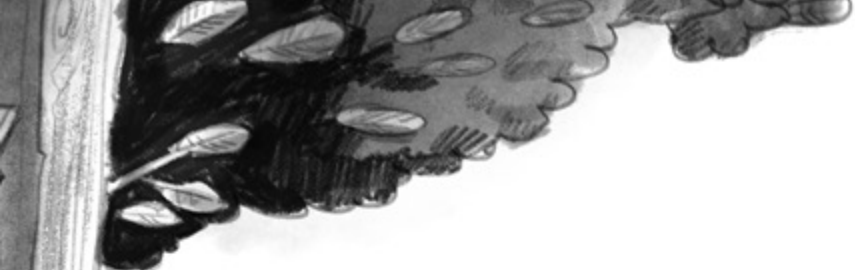
Hilka hymyili, Tähtäpää niinata niksautti niin kauniisti kuin suinkin osasi, ja kaksoset vilkuttivat innokkaasti.

”Hei –” aloitti Hannu.

”– Jaakko!” jatkoi Kerttu.

Hannu ja Kerttu jatkoivat
usein toistensa lauseet loppuun.
Se oli välillä hieman
hämmentävää.

”Hei Jaakko!” Hilikka sanoi. ”Minulla on sekä hyviä että huonoja uutisia. Kummat haluat kuulla ensin?”

”Varmaankin hyvät uutiset”, Jaakko vastasi epäröiden.

”Päivän hyvä uutinen on...” Tähtäpää sanoi ja piti sitten pitkän tauon, ”...että kaupunkiin on tulossa laiva Kaukomailta!”

”**Mitääh?!?!**” Alma kaakatti.

Jaakko henkäisi äänekkäästi. Laiva Kaukomailta! Hänen isänsä oli saattanut lähettää hänelle kirjeen...

”Jep!” Hilikka lisäsi. ”Sen pitäisi saapua hetkellä millä hyvänsä! Me aiomme juosta kilpaa Tähystyspaikalle katselemaan, kun se lipuu satamaan – viimeinen perillä on haiseva peikko!”

”Entä mikä se huono uutinen on?” Jaakko kysyi.

”Huono uutinen on, että Hannu solmi juuri kengännauhasi yhteen!” Tähkäpää sanoi.

Sitten hän ja kaikki muut kömpivät innoissaan ulos puumajasta.